

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Find glæde gennem kærlig tjeneste

*Må vi vise vores kærlighed og påskønnelse for Frelserens
sonoffer gennem vore enkle, medfølelse tjenestegerninger.*

Brødre og søstre, jeg håber, at de af jer, som besøger Salt Lake, benytter lejligheden til at nyde farverne og duften fra de smukke forårsblomster omkring Tempelpladsen.

Foråret bringer nyt lys og liv – og minder os om årets gang, livets cyklus, vor Forløser og Herres, Jesu Kristi, offer og opstandelse, for »alt vidner om [ham]« (Moses 6:63).

Over for dette bagtæppe af forår og symbol på håb, er der en verden præget af usikkerhed, kompleksitet og forvirring. Kravene i dagligdagen – uddannelse, arbejde, børneopdragelse, kirkeadministration og kaldelser, verdslige aktiviteter og smerten ved uforudset sygdom og tragedie – kan godt slide os ned. Hvordan kan vi sætte os ud over indviklede spind af udfordringer og uvished og finde sjælefred og glæde?

Ofte minder vi om den unge købmand fra Boston, der, som historien melder, i 1849 blev fanget af den guldfeber, der rasede i Californien. Han solgte alle sine ejendele for at søge lykken i de californiske floder, som han havde hørt var fyldt med guldklumper, der var så store, at man knap nok kunne løfte dem.

Dag ud og dag ind stak denne unge mand sin si i floden og trak den tom op. Hans eneste udkomme var en tiltagende dyng af sten. Mismodig og nedbrudt var han klar til at skippe det hele, indtil en gammel, erfaren guldsøger en dag sagde til ham: »Det er da noget af en stendynge, du har fået samlet dig der, sønnike.«

Den unge mand svarede: »Der er intet guld her. Jeg tager hjem.«

Idet han gik hen over stendynge, sagde den gamle guldsøger: »Jo, der er guld her. Du skal bare vide, hvor du kan finde det.« Han tog to sten op i hånden og slog dem mod hinanden. Den ene af stenene flækkede og afslørede flere guldstænk, der glimtede i sollyset.

Idet han lagde mærke til en læderpung, som var fastspændt i bæltet på guldsøgeren, sagde den unge mand: »Jeg er ude efter klumper så store som dem i din pung og ikke bare små stænk.«

Den gamle guldsøger rakte pungen frem mod den unge mand, som så ned i den med forventning om at se adskillige store guldklumper. Han blev overrasket over at se, at pungen var fyldt med tusinde små stykker guld.

Den gamle guldsøger sagde: »Sønnike, for mig ser det ud som om, at du har så travlt med at jage store klumper, at du glemmer at fylde din pung med disse værdifulde små guldstykker. Tålmodig indsamling af disse små stykker har gjort mig til en holden mand.«

Denne historie illustrerer den åndelige sandhed, som Alma belærte sin søn Helaman om:

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting

... og ved meget små midler ... tilvejebringer [Herren] mange sjæles frelse« (Alma 37:6-7).

Brødre og søstre, Jesu Kristi evangelium er enkelt, uanset hvor kompliceret vi forsøger at gøre det. Vi bør også stræbe efter at leve et enkelt liv, uden at komme i klemme af udefrakommende påvirkninger og fokusere på det, som betyder mest.

Hvad er det for dyrebare, enkle ting i evangeliet, som bringer klarhed og mening i vores liv? Hvori består de små stykker evangelisk guld, som tålmodig indsamling gennem et livsforløb vil belønne med den ultimative skat – det evige livs dyrebare gave?

Jeg tror, at der er et enkelt, men grundlæggende – endog himmelsk – princip, som omfatter hele Jesu Kristi evangelium. Dersom vi helhjertet antager dette princip og gør det til fokus i vores liv, vil det rense og helliggøre os, så vi igen engang kan leve i Guds nærhed.

Frelseren talte om dette princip, da han svarede den farisæer, som spurgte: »Mester, hvad er det største bud i loven?«

Han sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:36-40).

Det er kun, når vi elsker Gud og Kristus af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke, at vi er i stand til at elske vores næste gennem venlighed og tjeneste – som Frelseren ville elske og tjene alle os, hvis han var blandt os i dag.

Når Kristi rene kærlighed – eller næstekærlighed – indhyller os, så tænker, føler og handler vi mere, ligesom vor himmelske Fader og Jesus ville tænke, føle og handle. Vores motivation og hjertes ønske er ligesom Frelserens. Han delte dette ønske med sine apostle aftenen inden sin korsfæstelse: Han sagde:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer ...

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35).

Den kærlighed, Frelseren beskrev, er en aktiv kærlighed. Den kom ikke til udtryk i store og heltemodige handlinger, men mere gennem enkle, venlige handlinger og tjenester.

Der er myriader af måder og omstændigheder, som vi kan tjene og

vide kærlighed til hinanden på. Jeg vil blot foreslå nogle få.

For det første, næstekærlighed begynder i hjemmet. Dette aller-vigtigste princip, som bør være det styrende princip i ethvert hjem, er at praktisere den gyldne regel – nemlig Herrens formaning: »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (Matt 7:12). Forestil jer et øjeblik, hvordan I ville føle det, dersom I var den, der tog imod tankeløse ord eller handlinger. Lad os gennem vores eksempel lære vores familie at vise hinanden kærlighed.

Et andet sted, hvor vi har rig mulighed for at tjene, er i Kirken. Vore menigheder bør være steder, hvor den gyldne regel altid er en retningslinje for vore ord og handlinger mod hinanden. Ved at behandle hinanden venligt, udtrykke støttende og opmuntrende ord og være lydhøre over for hinandens behov kan vi skabe en kærlig følelse af enhed blandt menighedens medlemmer. Hvor der er

næstekærlighed, er der ikke plads til sladder eller uvenlige ord.

Medlemmer af menigheden, både voksne og unge, kan forene sig i meningsfuld tjeneste for at velsigne andre. For kun to uger siden rapporterede ældste Marcus B. Nash fra De Halvfjerds, der er områdepræsident i det nordvestlige Sydamerika, at de redder hundredvis af mindre aktive voksne og unge ved at tildele »de, der er stærke i Ånden, til de, der er svage«. De kommer tilbage »en for en« gennem kærlighed og tjeneste. Disse kærlige handlinger knytter et stærkt og varigt bånd blandt de involverede – både den hjælpende og den hjulpede. Så mange dyrebare minder er knyttet til sådan tjeneste.

Når jeg tænker tilbage på mine mange år i Kirkens administration, er nogle af de bedste minder de gange, hvor jeg og andre medlemmer af menigheden hjalp en anden.

For eksempel mindes jeg som biskop at arbejde sammen med adskillige aktive medlemmer af min

menighed, da vi skulle rense en ensilagegrav på stavens velfærdsfarm. Det var ikke nogen behagelig opgave! En mindre aktiv bror, som ikke havde været i kirke i mange år, blev opfordret til at hjælpe til. På grund af den kærlighed og det fællesskab, han følte, da vi arbejdede og talte sammen i den stinkende ensilagegrav, vendte han tilbage til kirken og blev senere besejlet til sin hustru og sine børn i templet. Vores fællesskab gennem tjeneste har velsignet hans børn, børnebørn og nu også oldebørn. Mange af dem har tjent på mission, giftet sig i templet og opfostrer en evig familie – et stort værk gennem en enkel handling, et lille stykke guld.

Et tredje område, hvor vi kan tjene, er i samfundet. Som et rent udtryk

for vores kærlighed og omsorg kan vi række ud mod dem, som har brug for vores hjælp. Mange af jer er trukket i en Hjælpende hænder-T-shirt og har arbejdet utrætteligt for at afhjælpe lidelse og forbedre forholdene i jeres lokalsamfund. Unge voksne i Sendai Stav i Japan ydede for nylig uvurderlig hjælp ved at lede efter medlemmer i kølvandet på det frygtelige jordskælv og tsunamien. Vi kan tjene på utallige måder.

Gennem oprigtig venlighed og tjeneste kan vi udvikle venskaber med dem, vi tjener. Gennem disse venskaber kommer en bedre forståelse af vores hengivenhed for evangeliet og et ønske om at høre mere om os.

Min gode ven ældste Joseph Wirthlin talte om kraften i dette princip, da han sagde: »Venlighed er kernen i storhed ... den er en nøgle, som åbner døre og skaber venner. Den blødgør hjertet og danner relationer, som kan vare livet ud« (»Venlighedens dyd«, *Liahona*, maj 2005, s. 26).

En anden måde, vi kan tjene vor himmelske Faders børn på, er gennem missionering – ikke blot som fuldtidsmissionærer, men også som venner og naboer. Kirkens fremtidige vækst vil ikke ske ved blot at banke på døren hos fremmede. Den vil finde sted, når medlemmer, sammen med missionærer, opfyldt af Guds og Kristi kærlighed, kan opdage behov og reagere på disse behov i en ånd af barmhjertig tjeneste.

Når vi gør det, brødre og søstre, vil den rene af hjertet mærke vores oprigtighed og vores kærlighed. Mange vil ønske at lære os bedre at kende. Til den tid, og kun til den tid, vil Kirken vokse for at fylde hele jorden. Dette kan ikke opnås gennem missionærerne alene, men kræver hvert enkelt medlems interesse og tjeneste.

I al vores tjeneste er vi nødt til at være lydhøre over for Helligåndens tilskyndelser. Den stille, sagte røst vil fortælle os, hvem der har brug for vores hjælp, og hvad vi kan gøre for at hjælpe dem.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden i riget ... Meget ofte består vore tjenestegerninger af ganske enkle opmuntringer eller af at give ... hjælp med hverdagsagtige opgaver, men hvilke vidunderlige konsekvenser, kan der ikke komme ... af små, men bevidste gerninger!« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85).

Og præsident Thomas S. Monson har givet følgende råd:

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

»Andres behov er til stede overalt, og vi kan alle gøre noget for at hjælpe en eller anden

... medmindre vi mister os selv i tjeneste for andre, så er der ikke meget formål med vores eget liv« (»Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 85).

Brødre og søstre, må jeg atter engang fremhæve, at den vigtigste egenskab ved vor himmelske Fader og hans elskede Søn, som vi bør ønske og stræbe efter at have selv, er næstekærlighedens gave, »Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47). Af denne gave udspringer vores evne til at elske og tjene hinanden, sådan som Frelseren gjorde.

Profeten Mormon belærte os om vigtigheden af denne gave og fortalte, hvordan vi modtager den: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensset, ja, ligesom han er ren« (Moro 7:48).

Store ting udrettes ved enkle og små ting. Ligesom små guldstykker, som over tid samles til en stor skat, vil vore små og enkle venlige handlinger og tjenester akkumuleres til et liv fyldt med kærlighed til vor himmelske Fader, hengivenhed for Herrens, Jesu Kristi, værk og en følelse af fred og glæde hver gang vi rækker ud mod hinanden.

Nu hvor vi nærmer os påsken, må vi så vise vores kærlighed og påskønnelse for Frelserens sonoffer gennem vore enkle, medfølelende tjenestegøringer for vore brødre og søstre i hjemmet, i kirken og i vore samfund. Om dette beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Forbered verden på det andet komme

Jeres mission bliver en hellig mulighed for at føre andre til Kristus og være med til at forberede Frelserens andet komme.

I aften taler jeg især til de 12- til 25-årige, som bærer Guds præstedømme. Vi tænker meget på jer, og vi beder for jer. Jeg fortalte engang om vores fireårige barnebarn, som skubbede sin lillebror hårdt. Da min hustru Kathy havde trøstet det grædende barn, vendte hun sig mod den fireårige og spurgte hensynsfuldt: »Hvorfor skubber du til din lillebror?« Han så på sin bedstemor og svarede: »Bedste, jeg er ked af det. Jeg har mistet min VDR-ring, så jeg kan ikke vælge det rette.« Vi ved, at I inderligt altid forsøger at vælge det rette. Vi elsker jer meget højt.

Har I nogensinde tænkt over, hvorfor I blev sendt til jorden på netop dette tidspunkt? I blev ikke født i Adam og Evas tid, eller mens Farao herskede i Egypten, eller under Mingdynastiet. I er kommet til jorden på dette tidspunkt 20 århundreder efter Kristi første komme. Guds præstedømme er blevet gengivet til jorden, og Herren er gået i gang med at forberede verden på sin herlige genkomst. Denne tid er en tid med storslåede muligheder og et vigtigt ansvar. Dette er jeres tid.

Med jeres dåb erklærede I jeres tro på Jesus Kristus. Med jeres ordination til præstedømmet er jeres talenter og åndelige evner tiltaget. Et af jeres vigtige ansvar er at hjælpe med at forberede verden på Frelserens andet komme.

Herren har udpeget en profet, præsident Thomas S. Monson, til at lede sit præstedømmes værk. Til jer har præsident Monson sagt: »Herren har brug for missionærer.«¹ »Alle værdige unge mænd bør forberede sig på at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af [jer], der er blevet skænket rigtig meget.«²

At tjene på mission kræver ofre. Der vil altid være noget, I må forlade, når I besvarer profetens kald om at tjene.

De, der følger med i rugby ved, at det new zealandske landshold All Blacks, et navn de har fået på grund af farven på deres tøj, er det mest berømte hold nogensinde.³ At blive udtaget til »All Blacks«-holdet i New Zealand kan sammenlignes med at spille på et amerikansk Superbowlhold eller et hold til VM i fodbold.